

NV-02739-20
Naturvårdsverket
registrator@naturvardsverket.se

Svebios remissvar angående remitterad vägledning för medelstora förbränningsanläggningar

Svebio välkomnar att Naturvårdsverket planerar att ge ut vägledningen om medelstora förbränningsanläggningar. En vägledning kan säkerställa att det i ett tidigt stadium görs samma tolkningar så att branschen utgår från samma premisser vad gäller utformning och drift av dessa medelstora förbränningsanläggningar.

Vårt remissvar har utformats efter samråd med medlemsföretag som är direkt berörda av föreskrifterna.

Mindre anläggningar som inte omfattas av Förordningen om medelstora förbränningsanläggningar

Svebio föreslår att sista stycket på sidan 12 förtydligas med att dessa möjliga konsekvenser behöver tas i beaktande vid rimlighetsavvägningen enligt miljöbalken.

Det är bra att Naturvårdsverket uppmärksammar glappet mellan Ekodesigndirektivet och Direktivet om medelstora förbränningsanläggningar, MCPD. Men bedömningen att vid miljöprövning av anläggningar med en effekt nära 1 MW följa utläppskraven i Förordningen om medelstora förbränningsanläggningar, FMF, och motsvarande för anläggningar med lägre effekt följa kraven i Ekodesigndirektivet kan leda fel. Denna bedömning kan leda till att glappet ersätts med en fiktiv gräns mittemellan, dvs 750 kW, där anläggningar över och under den gränsen prövas mot FMF respektive Ekodesigndirektivet. Det finns en risk att många pannor runt 750 kW får reningskrav som leder till orimligt höga kostnader och därmed inte blir byggda alls, till förmån för el-, dieselbrännolja- eller naturgaspannor. En tillkommande reningsanläggning är kostsam och måste övervägas noggrant vid en miljöprövning. Som ett exempel kan tillkommande kostnad för rening av stoft vid en effekt runt 1 MW uppgå till ca 1 Mkr för slutkund.

Ytterligare vägledning

Svebio önskar att även följande punkter skulle behandlas i vägledningen.

Begränsat antal drifttimmar

Det finns undantag från att följa begränsningsvärden samt att genomföra mätningar med andra intervall för förbränningsanläggningar med begränsat antal drifttimmar. Kan det förtydligas om det är verksamhetsutövarens eller tillsynsmyndighetens ansvar att kontrollera drifttimmarna?

Begränsningsvärden

Enligt 49 § ska kontroll av utsläpp ske med det bränsle eller den blandning av bränslen som verksamhetsutövaren bedömer ger upphov till de största utsläppen av en viss förorening. Hur ska en sådan bedömning ske? Olika bränslen kan ge upphov till olika höga utsläpp. Behöver det i så fall ske flera på varandra följande mätningar med olika bränsleval?

I vissa av bilagorna finns en uppdelning för flytande bränslen med: Dieselbrännolja, Flytande biobränsle eller Annat flytande bränsle. I andra bilagor saknas det en enskild rad för Flytande biobränslen. Innebär detta att det saknas begränsningsvärden för anläggningar som använder flytande biobränslen och som bilagan är tillämplig för, eller att anläggningen istället ska följa begränsningsvärden för *Annat flytande bränsle*? Av exemplet i tredje stycket på sidan 11 i den remitterade vägledningen kan det tolkas som att flytande biobränslen saknar begränsningsvärden.

I vissa fall finns det inget begränsningsvärde som gäller för en medelstor förbränningsanläggning. Ska skrivelsen Mätning av halterna i rökgasen av svaveldioxid, kväveoxider och stoft som har begränsningsvärden... i 43 § förstås som att mätningar inte behöver genomföras för de parametrar som saknar begränsningsvärde?

Kontinuerlig mätning

I 48 § finns det indirekt beskrivet att verksamhetsutövaren ska använda kontinuerlig mätning för kontroll om det föreskrivs i ett beslut från tillståndsmyndigheten eller tillsynsmyndigheten. Är utgångspunkten att periodisk mätning ska tillämpas tills det eventuellt kommer ett sådant beslut? När är det rimligt myndigheterna att ställa krav på kontinuerlig mätning? För många medelstora förbränningsanläggningar finns det kontinuerlig mätning av kväveoxider i och med att de omfattas av kväveoxidavgiften. Men att anpassa och sedan använda mätningen för kontroll enligt Förordningen om medelstora förbränningsanläggningar, FMF skulle innebära relativt stora kostnader i och med att det då kan krävas en annan kvalitetssäkring och signalbehandling än det som krävs enligt Naturvårdsverkets föreskrifter NFS 2016:13 om mätutrustning för kväveoxidavgiften.

I 50 § framgår det att metoder som är förenliga med harmoniserade EN-standarder ska användas för mätning och provtagning. I Naturvårdsverkets vägledning till Förordningen om stora förbränningsanläggningar, FSF beskrivs det vilka standarder som ska följas vid kontinuerlig mätning. Innebär kopplingen i 53 § FMF till FSF att samma standarder även ska följas för anläggningar som omfattas av FMF? Det kan inte vara syftet att samma kostsamma krav som för FMF ska tillämpas på medelstora anläggningar, dvs standarden EN 14181.

Periodisk mätning

Av 50 § framgår att metoder ska vara tillförlitliga, representativa och jämförbara. Det finns ett tolkningsutrymme för vad som anses vara tillförlitliga, representativa och jämförbara som troligtvis kommer att avgöras framförallt av de olika ackrediterade luftlaboratorierna. Det bör förtydligas åtminstone vilket som är minimikravet för det antal och längd på de provtagningar som ska genomföras vid periodiska mätningar. I tex BAT-slutsatser för stora förbränningsanläggningar framgår det att medelvärden under en provtagningsperiod ska bestå av tre på varandra följande mätningar på minst 30 minuter vardera (med undantag för begränsningar i provtagning eller analys).

Svenska Bioenergiföreningen (Svebio)

Fredrik Zetterlund
handläggare